

JAN PRINS WORDT VAN ZIJN BED GELICHT

Het is de regen, dacht Arie Roos terwijl hij zich met een ruk omdraaide, maar waarom is de regen aan het bellen? Hij stopte vingers in zijn oren en probeerde het geluid te negeren. Maar de regen werd zachter en het bellen klonk steeds harder.

Telefoon, dacht Arie, wie belt er om ... Hij keek op zijn horloge, schudde vol afschuw zijn hoofd en grabbelde om zich heen.

‘Vroeg,’ snauwde hij in zijn mobiel. ‘Tè.’

‘Jan is weg,’ zei een afgemeten stem.

Meteen was Arie wakkerder dan wakker. Als Marianne, de huishoudster van kolonel Prins, op zo’n tijdstip belde dan was er iets ernstigs aan de hand. Hij schopte een deken van zich af, plukte het laken los dat zich om een voet had gewikkeld en keek scheel naar de telefoon.

‘Hoezo weg.’

De stem van Marianne werd duidelijker en feller. ‘Weg. Opgepakt. Meegenomen.’

Arie haalde diep adem en probeerde zijn stem rustig te houden. ‘Meegenomen door wie, Marianne?’

‘De politie natuurlijk. Door wie moet hij anders meegenomen zijn? Vanmorgen. Het was nog niet eens 7 uur en ze waren met zijn drieën. Tweeën, want een bleef in de auto zitten en ...’

Arie sneed de zin af. ‘Marianne, rustig alsjeblieft. Vraag één: hoe reageerde de kolonel?’

‘Met gesnurk,’ zei Marianne, ‘en laten we daar blij om zijn, want je kunt raden wat er anders was gebeurd.’

Arie rilde toen hij het voor zich zag. ‘Zijn ze net weg?’

‘Ik heb eerst drie glazen water gedronken en toen koffie gezet. Van die sterke. Allemaal tegen de schrik, de helft ging erover. Toen werd de kolonel wakker omdat ik een schoteltje liet vallen en dat heb ik eerst nog opgeruimd, de scherven bedoel ik, niet de kolonel. Ik heb vier keer verkeerde toetsen ingedrukt voor ik jou te pakken had. Nee, ze zijn niet net weg. Ik ben me een ongeluk geschrokken.’

Arie staaarde naar zijn horloge of hij het uurwerk voor het eerst van zijn leven zag. ‘Zei je 7 uur?’

‘Drie vóór als je het zo nodig moet weten. Ik was net aangekleed.’

‘Dus ze zijn al twintig minuten weg?’

‘Wat zou dat?’

Op dat moment was de computer die in Arie’s hersenen was geïnstalleerd warmgelopen en draaiden alle schijven op volle toeren. ‘Veel,’ zei hij kortaf. ‘Of misschien niets, maar daar valt nu weinig over te zeggen.’ Terwijl hij sprak, liet hij zich van zijn bed rollen en greep hij naar zijn kleren. ‘Ik bel je terug, Marianne. Het kan even duren, want ik moet er nu vandoor.’

‘Waarom?’ zei Marianne op een toon alsof ze het een schande vond. ‘Het regent en ik weet niet wat ik moet en ...’

‘Niets,’ zei Arie terwijl hij probeerde